

JAREN GELEDEN GELEDEN GAF DUCO DE VRIES, STUDENT AAN DE KUNSTACADEMIE, GEZELLIG OP EEN FEESTJE. EEN GROEPJE RUIG UITZIENDE MOTORRIJDERS KWAM ONVERWACHT LANGS, NAM OP EEN VANZELFSPREKENDE MANIER DE MACHT OVER EN DICTEERDE VERVOLGENS DE GANG VAN ZAKEN. DE BASIS VOOR EEN LEVENS-LANGE FASCINATIE WAS GELEGD. DE KUNSTENAAR/ FOTOGRAAF SLAGDE ERIN HET VERTROUWEN VAN FULL COLOR CLUB ROGUES MC TE VERWERN, DEELDE DERTIEN JAAR(!) HUN LEVEN EN LEGDE DAT OP FASCINERENDE WIJZE VAST. "MET DE CLUB IN EEN GROEP RIJDEN GEEFT EEN ENORM GEVOEL VAN VRIJHEID, MAAR OOK VAN MACHT EN SAAMHORIGHEID. EEN GEWELDIGE ERVARING, ELKE KEER WEER." >>

Fotograaf Duco de Vries volgde de Rogues MC dertien jaar

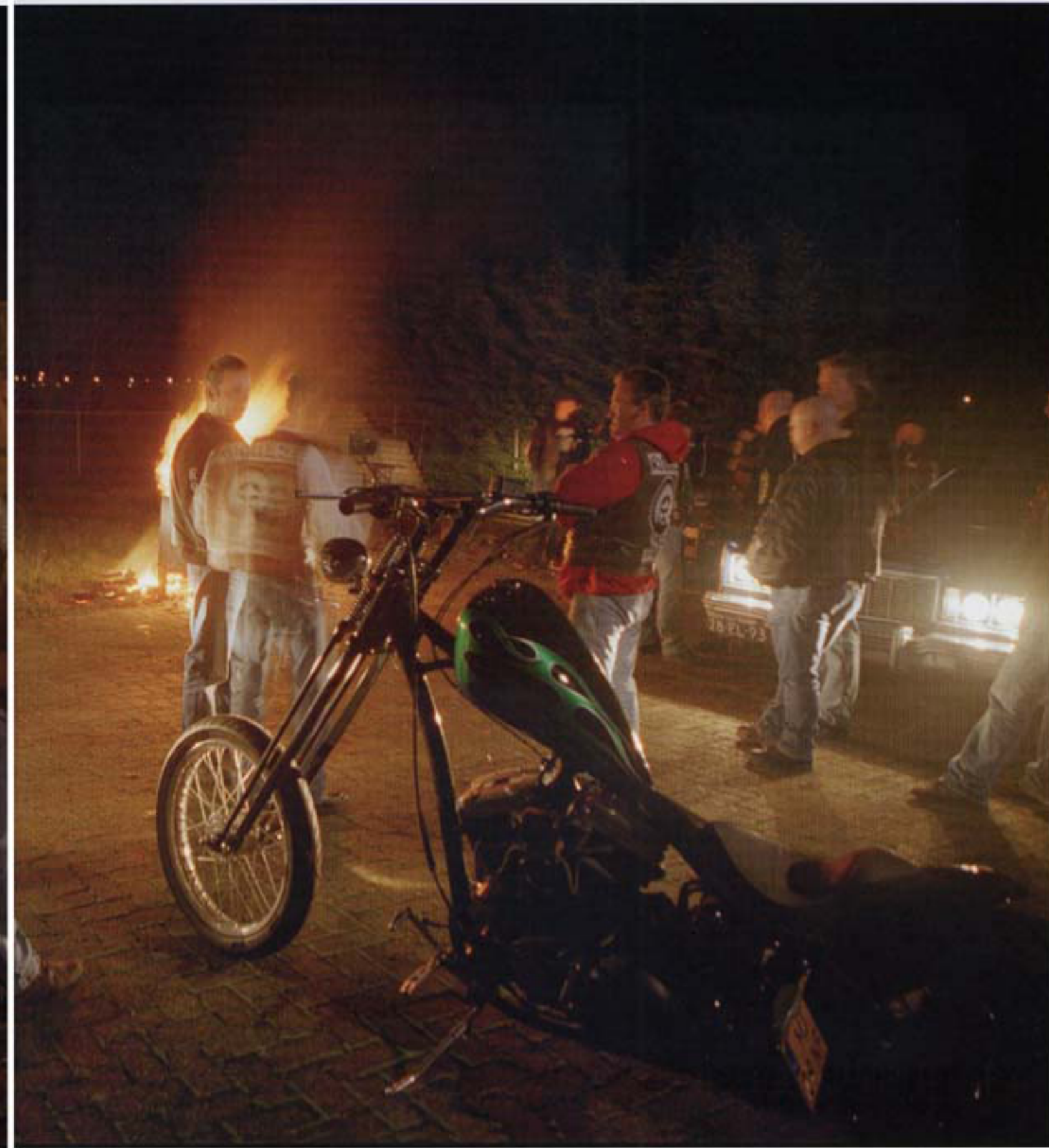
BIKERS IN HOLLAND: 'LIVING WILD' FASCINEREND VASTGELEGD

ij ziet er allesbehalve uit als een hardcore motorrijder, maar vooral als wat hij ook werkelijk is: een creatieve geest, een kunstenaar. Niet onlogisch: Duco de Vries (39) doorliep de Kunstacademie en studeerde vervolgens ook af in fotografie, aan de bekende Rietveld Academie. Maar iets minder voor de hand liggend: hij raakte gefascineerd door de toch gesloten wereld van de color clubs, de hardcore motorscene. Niet alleen op basis van het in de aanhef omschreven 'verjaars-incidentje' natuurlijk, maar door een verlangen in foto's te vertellen, op beeld vast te leggen hoe mensen leven, denken en voelen. Dat deed hij al in zijn specialisatie, portretfotografie, bij 'normale' mensen; de geslotenheid van de bikersgemeenschap en schijnbare onbenaderbaarheid van de leden boeide hem zo mogelijk nog meer. De leden van de Rogues MC, die net als Duco uit West-Friesland komen, gaven de fotograaf de gelegenheid om kennis te komen maken - en de rest is historie. De Vries, die tevens werkte voor bladen als Intermediair, Nieuwe Revu en Oor en een breed scala aan opdrachtgevers, van verzekeraar Delta Loyd tot de PvdA, stapte een voor velen volkomen onbekende wereld binnen en kreeg de mogelijkheid om 'van binnenuit' getuige te zijn van het bikersleven. Het boeiende resultaat is vastgelegd in het prachtige boek *Bikers in Holland*, op een bijzondere manier vorm gegeven door Paul Pollmann van Studio Pollmann. Living Wild was uiteraard erg benieuwd naar de bijzondere ervaringen van de fotograaf ...

WAS HET ERG LASTIG HET VERTROUWEN TE WINNEN VAN DE LEDEN VAN ROGUES MC?

"Ja. Ik kwam natuurlijk ook plompverloren binnen vallen, op een clubavond. Die zijn in beginsel toegankelijk voor bezoekers, maar daar staan er nooit lange rijen van, zagezegd. De Rogues stonden niet echt bekend als padvinders, maar evenmin als extreem agressieve woestelingen. De meeste hadden 'normale' banen en beschikten over een goed stel hersens. Dus vertrouwde ik op mijn eerlijke interesse en toch ook wel op hun nieuwsgierigheid, die ik wilde wekken. Het is eigenlijk ook wel weer een leuk aanbod, een soort 'tribute' in beeld aan een club van mensen die voor elkaar hebben gekozen en intensief met elkaar omgaan, hun levens delen. De president voelde er vrijwel onmiddellijk wat voor; andere leden in eerste instantie weinig tot totaal niets. Die eerste avond in het clubhuis werd ik door het overgrote deel straal genegeerd. Een paar leden zaten flink te zieken en waren ronduit beledigend. Maar niemand was echt agressief dus was die mythe ook meteen ontkracht. Aan het eind van de avond was ik alleen maar gemotiveerder. Met zulke markante mensen moest wat te doen zijn, in beeld. Dus kwam ik terug. En terug, en terug. Na een paar keer begon ik de leden te fotograferen die daar open voor stonden; in de vergadering was besloten dat ik inderdaad die mogelijkheid zou krijgen. En via die fotografie ontwikkelde je dan weer een intensievere band, stukje bij beetje. >>

Duo de (nie) (midden)

Uiteindelijk duurde het, denk ik, wel een paar jaar voordat ik me geaccepteerd voelde. Maar altijd tot op zekere hoogte: echt lid zou ik natuurlijk nooit worden, maar dat wilde ik ook niet want dan was ik de noodzakelijke afstand kwijt geraakt. Achteraf hoorde ik dat mijn onafhankelijke opstelling en recht voor mijn mening uitkomen, met respect natuurlijk altijd, daar ook toe hebben bijgedragen. En dat kun je alleen maar weer als je oprechte bedoelingen hebt; anders was ik al snel door de mand gevallen. Na verloop van tijd kreeg ik zelfs een patch met Rogues' Photographer erop. Was ik blij mee. Het is zeer praktisch en toch ook eervol."

OMSCHRIJF DE WERELD EENS WAAR JE BINNEN STAPTE

"Dat is heel moeilijk, er schieten mij erg tegenstrijdige trefwoorden te binnen. Creatief, spontaan, sympathiek, maar ook bot, hard, ongenueanceerd. Mooi en lelijk, sierlijk en plomp. Veel begrippen die het tegenovergesteld van elkaar zijn. Ik moet er wel bij zeggen dat de Rogues MC-leden natuurlijk uit West-Friesland komen, per definitie niet een streek die bekend staat om zijn gevoelige inwoners met een

zacht, afgewogen oordeel. Het is nu eenmaal veel zwartwit, discussie gesloten bij de Westfriezen. Heel erg recht door zee. Maar wat toch ook wel sterk overheerste, was de vriendschap en loyaliteit binnen de club. De liefde voor de motoren, het schijnbaar eindeloze sleutelen, respect voor de vrouwen en vriendinnen, trots zijn op het gezin. En de supermenselijke trekjes; zelfs de grootste, zwaarst getatoeëerde biker is knettergek op zijn kinderen, hoopt dat ze goed terecht komen. Dat soort dingen."

OMSCHRIJF DE BIKERS... "Vrijwel alles draait bij hun toch wel om de motoren. Ze kunnen er uren over praten, rijden dagen en kamperen in tentjes, alleen maar om andere motoren te zien op treffens en rallies. En om bij elkaar te zijn natuurlijk, met de clubleden maar ook de andere color clubs. Ze zijn trots op de samenwerking, ook trots op wat ze samen allemaal kunnen doen en een status van onaantastbaar te kunnen uitstralen, een soort onoverwinnelijkheid. Doordat iedereen weet dat ze elkaar nooit laten vallen, in elke situatie helpen. Er zijn gewoon heel veel regels in de groep, ook ongeschreven, over hoe de leden anderen kunnen bejegenen en zelf moeten worden

behandeld. Het begrip respect is erg belangrijk, zowel geven als krijgen. Als iemand het idee heeft dat dit ontbreekt, kan de hel losbarsten. En als een groepslid in de problemen komt duikt iedereen erop. Ik moet trouwens wel zeggen dat het geweldadige imago dat rondom de color clubs hangt wel wat genuanceerder ligt dan buitenstaanders denken. Ik ben jarenlang overal mee naar toe geweest en heb zelden een vechtpartij meegemaakt. Maar ik moet wel zeggen dat als het loos gaat, er heel hard gemept wordt.

En tenslotte; dat bikers per definitie crimineel zouden zijn, ik heb er niets van gemerkt. Nu ben ik natuurlijk niet bij de vergaderingen geweest en was ik lang niet altijd op het clubhuis, maar als ze het al zijn dan weten ze het geweldig goed te verbergen. En de handel in drugs is ten strengste verboden. Wie die regel overtrad kon erop rekenen dat-ie uit de club werd gezet." >>

"WIE DIE REGEL
OVERTRAD KON
EROP REKENEN
DAT-IE UIT DE
CLUB WERD
GEZET."

WAT VOND JIJ DE OPVALLENDSTE VERSCHILLEN TUSSEN DE WERELD VAN DE HARDCORE BIKERS VAN DE ROGUES MC EN DE 'GEWONE' WERELD?

"Je hebt, eigenlijk in tegenstelling tot de tijdgeest, duidelijk te maken met een groep. Een hele hechte ook. Van de club zelf, maar toch ook wel met de andere color clubs. Samen dingen doen, ernaar streven veel en vaak bij elkaar te zijn, de kinderen met elkaar te laten opgroeien. Op zich zijn de meeste bikers echte onafhankelijke individuen, maar wel met een heel sterk groepsgevoel, erbij horen. Ze hechten er ook heel sterk aan, afspraken na te komen en hun eer hoog te houden, geen gezichtsverlies te lijden. Maar de bikers staan, zogezegd, met één been - of wiel / in de burgermaatschappij, met het andere in de eigen wereld."

"Daarnaast was - en is - er een duidelijke hiërarchie in de club. De president heeft veel te zeggen, het bestuur ook. De hangarounds, de jongens die altijd in de buurt zijn en hopen ooit prospect te worden en dan echt volwaardig lid, moeten zo'n beetje altijd de rottige klusjes opknappen. Valt ook wel weer wat voor te zeggen, want laag beginnen in een organisatie kan erg goed werken. Het is iedereen duidelijk hoe de structuur in elkaar zit en daar is nooit strijd om. Wat het dagelijks leven wel flink vereenvoudigt, afgezet tegen de gang van zaken in de burgermaatschappij."

WELKE GEBEURTENISSEN HEBBEN, IN DIE DERTIEN JAAR, DE MEESTE INDRIJK OP JE GEMAAKT?

"Wat ik nooit zal vergeten, is de tocht door Amerika, waar ook heel mooie foto's van waren te maken. Toen zijn we terug gegaan naar de basis waar het allemaal begon, de oorsprong van de biker scene. Dat gevoel van vrijheid, gewoon met een tentje op pad en kijken hoe ver je komt, dan gaan slapen. Of je krijgt onderdak bij bevriende bikers, in speciale gastenverblijven van de clubs. Dan is het altijd feest, tot diep in de nacht. Tijdens die tocht heb ik zo'n gevoel van vrijheid gehad, fantastisch. Ook door de enorme wijsheid en ruimte van Amerika natuurlijk. Dat wil je dan ook in Nederland weer opzoeken, opnieuw beleven. In zekere zin vind je dat ook hier terug. Met de club in een groep rijden geeft een enorm gevoel van vrijheid, maar ook van macht en saamhorigheid. Een geweldige ervaring, elke keer weer. Dat blijft je ook bij. En wat ook diepe indruk op mij heeft gemaakt, is het oprechte verdriet dat binnen de club heerste als er een lid overleden was. De diepe, gemeenschappelijk rouw, de eerbied waarmee om werd gegaan met het lichaam. En de liefdevolle wijze waarop zo'n man dan werd herinnerd, de zachtheid waarmee zijn familie werd bejegend. Dat zulke grote ruige kerels zo intens verdriet durfden te hebben. Dat blijft je altijd bij." <

BIKERS IN HOLLAND IS TE BESTELLEN VIA WWW.INMERC.NL EN WWW.BIKERSINHOLLAND.NL EN KOST 39,95.

"MET DE CLUB IN EEN GROEP RIJDEN GEEFT EEN ENORM GEVOEL VAN VRIJHEID, MAAR OOK VAN MACHT EN SAAMHORIGHEID. EEN GEWELDIGE ERVARING, ELKE KEER WEER."

